

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **ŠKODA TRANSPORTATION a.s.**, se sídlem Emila Škody 2922/1, Plzeň – Jižní Předměstí, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **České dráhy, a.s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č.j. ÚOHS-R319/2014/VZ-6877/2015/323/BRy,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 25. 6. 2015 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalovaným zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 8. 2014, č. j. ÚOHS-

S275/2011/VZ-16608/2014/533/Hku, kterým správní orgán prvního stupně zastavil před ním probíhající řízení pro bezpředmětnost z důvodu uzavření smlouvy mezi společností České dráhy, a.s., jako zadavatelem zadávacího řízení na veřejnou zakázku s názvem „Dodávka 16 kusů netrakovních komfortních jednotek pro dálkovou osobní dopravu“ uveřejněnou ve dne 13. 6. 2011 pod ev. č. 60061239, a vybraným uchazečem. Smlouva byla uzavřena dne 29. 9. 2011.

Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí následujícími námitkami. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tedy i nezákonné.

Dle žalobce ze ZVZ nevyplývá, že sankce za správní delikty lze ukládat pouze v řízení zahajovaných z moci úřední. Zároveň namítl, že zastavení řízení pro bezpředmětnost není relevantní ve vztahu k návrhu na konstatování porušení ZVZ a uložení nápravných opatření a sankcí. (62 Af 120/2013) Nezabývali se částí návrhu.

S odkazem na 62 Af 110/2012 namítl, že zastavení řízení pro bezpředmětnost zbavuje žalobce jeho práva domoci se přezkumu postupu zadavatele ze strany nezávislého státního orgánu dohledu a domoci se získání zadostiučinění.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Brně, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31Af 54/2012-443, neboť krajský soud žalovanému uložil povinnost opětovně se návrhem žalobce zabývat po věcné stránce a správně a úplně zjistit skutkový stav věci.

Žalovaný se ale omezil pouze na konstatování uzavření smlouvy s vybraným uchazečem a rezignoval na povinnosti jemu uložené soudem. Žalobce poukázal na to, že k uzavření smlouvy došlo před vydáním původního, zrušeného rozhodnutí a nedošlo tedy ke změně skutkového stavu oproti tomu, který zde byl v době předchozího rozhodování krajského soudu.

Následně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím, stejně jako řízením, které předcházelo jeho vydání, byla porušena práva žalobce na poskytnutí právní ochrany a jeho právo na spravedlivý proces. Absence vypořádání se s porušením ZVZ je v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů.

Závěrem namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu, o který je opřeno žalobou napadené rozhodnutí, neboť smlouva, v důsledku jejíhož uzavření bylo řízení před žalovaným zastaveno pro bezpředmětnost, není *de facto* smlouvou na plnění dotčené veřejné zakázky.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nepovažuje námitky vznesené žalobcem za důvodné. Žalobce obdobné námitky vznášel již v průběhu řízení před žalovaným, přičemž žalovaný se s těmito dostatečně vypořádal již v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tak zcela setrval na své argumentaci, neboť žalobce nesprávně zaměňuje řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve smyslu ust. § 113 až § 119 zákona s řízením ve věci spáchání správního deliktu podle ust. § 120 a násl. zákona. Za nesprávnou považuje žalovaný i argumentaci žalobce rozsudkem krajského soudu ve věci sp. zn. 62Af 120/2013. Pokud se týká argumentace žalobce ustanovením § 116 zákona, uvedl, že by navrhovatel

účastníkem řízení ve věci správního deliktu nebyl, bez ohledu na znění citovaného ustanovení. Nadto žalovaný zejména poukázal na skutečnost, že tento argument žalobce je uveden jako podpůrný pro jeho hypotetický závěr o tom, že pokud by bylo vedeno správní řízení o deliktu, pak by byl účastníkem takového správního řízení, což však není předmětem, který by měl být přezkoumáván v rámci řízení o podané žalobě.

K námitce, že žalovaný nerespektoval názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31Af 54/2012-443, uvedl, že se s ní vypořádal již v napadeném rozhodnutí, vysvětlil, že za situace, kdy došlo ke změně skutkového a právního stavu, byl povinen tuto změnu zohlednit a rozhodnout právě podle nového stavu v řízení. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a poukázal na to, že tento jeho postup byl předmětem přezkoumání jak v řízeních u krajského soudu, tak i u Nejvyššího správního soudu, když tento byl shledán zákonným.

K rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 62Af 110/2012-132, žalovaný uvedl, že citovaný rozsudek nelze na danou věc aplikovat, neboť se týkal právní úpravy účinné do 31. 12. 2009. K rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 62Af 105/2013 uvedl, že ani tento rozsudek nelze na danou věc aplikovat, a to z toho důvodu, že byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43. Následně odkázal na podrobnosti odůvodnění citovaného rozhodnutí, které jsou dle názoru žalovaného plně aplikovatelné na daný případ. Vzhledem k závěrům, které jsou obsaženy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43, je žalovaný přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když správní řízení o návrhu navrhovatele zastavil, neboť došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku a návrh žalobce se tak stal bezpředmětný, a současně postupoval správně, když napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil a rozklad žalobce zamítl.

Námitku neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu nepovažoval žalovaný za důvodnou a relevantní. Žalovaný při vydání prvostupňového rozhodnutí nevycházel pouze ze skutečností, uvedených ve Věstníku veřejných zakázek, jak tvrdí žalobce, ale naopak si vyžádal smlouvu na veřejnou zakázku přímo od zadavatele, což ostatně vyplývá i přímo z obsahu prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tak má za to, že při vydání prvostupňového rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvrzení žalobce, podle nějž zadavatel s vybraným uchazečem neuzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, pak žalovaný považuje za tvrzení v podstatě účelová, přičemž k těmto odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, kde se s touto argumentací žalobce již vypořádal.

Závěrem navrhl žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce podal soudu k vyjádření žalovaného repliku, ve které setrval na svých žalobních tvrzeních. Zdůraznil, že odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci č. j. 62Af 110/2012 míní poukázat především na principy dobré správy v případě aplikace § 118 ZVZ. Dále zásadně nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně zastavení řízení v případě opadnutí důvodů a zdůraznil, že v souzené věci došlo k „opadnutí důvodů“ důsledkem zrušení předběžného opatření před pravomocným rozhodnutím Úřadu ve věci samé. Opětovně poukázal na závazné názory soudů vydané v předcházejícím přezkumu nyní posuzované věci a zároveň opětovně namítl nedostatky skutkových zjištění.

Podrobně se k věci vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení, která zejména zdůraznila, že návrh žalobce se stal uzavřením smlouvy s vybraným uchazečem bezpředmětným a žalovanému nezbylo, než správní řízení zastavit, aniž by se návrhem věcně zabýval. Dále se osoba zúčastněná na řízení podrobně vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám. V navazujícím průběhu řízení před soudem žalobce s osobou zúčastněnou na sebe podrobně reagovali v navazujících podrobných podáních, ve kterých setrvali na svých původních stanoviscích.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podstatou žaloby je posouzení zákonnosti postupu žalovaného při zastavení řízení o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele – obchodní korporace České dráhy, a.s., učiněných ve veřejné zakázce „Dodávka 16 kusů netrakovních komfortních jednotek pro dálkovou osobní dopravu“, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění na základě výzvy k jednání ze dne 6. 6. 2011, pro bezpředmětnost, tedy řešení právní otázky, zda řešení právní otázky, zda v případě, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže před konečným rozhodnutím o návrhu zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, má řízení o návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

Jakkoliv žalobce ve své žalobě odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 62Af 120/2013, je třeba ve shodě se žalovaným konstatovat, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku jasně vyjádřil k mezím přezkumu v řízení vedeném žalovaným v případě uzavření smlouvy mezi zadavatelem veřejné zakázky a vybraným uchazečem a závěrem kategoricky uzavřel, že „v případě, že po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namístě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.“

Nejvyšší správní soud jasně konstatoval, že „účelem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je uložení nápravného opatření v případě kvalifikovaného porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem, tedy zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku.“ Zároveň uvedl, že podle „názoru Nejvyššího správního soudu nelze konstruovat nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže povinnost stěžovatele vést řízení i po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvajícím zadávacím řízením, které lze korigovat uložení opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a vydat de facto deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele.“

Ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu nemohou obstát námitky žalobce ohledně jeho práva domoci se přezkumu postupu zadavatele ze strany nezávislého státního orgánu dohledu. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je nutno

zohlednit i tu skutečnost, že „pokud by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že zadavatel kvalifikovaným způsobem porušil zákon o veřejných zakázkách, zadavatel by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové, pro něj jistě nepřijemné části odůvodnění rozhodnutí úřadu. Vzhledem k tomu, že výrokem rozhodnutí (tj. zamítnutím návrhu) nebylo do právní sféry zadavatele zasaženo, byla by žaloba zadavatele proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nepřipustná [srov. § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je nepřipustná žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí správního orgánu].“

S tím souvisí i závěr Nejvyššího správního soudu, že „zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“

Citovaný rozsudek nestojí v judikatuře Nejvyššího správního soudu osamocen. Nejvyšší správní soud na rozhodnutí čtvrtého senátu navázal v rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 As 80/2015-67, ve kterém uvedl, že „uzavření smlouvy na zakázku a její splnění již stěžovateli neumožňuje zadávací řízení, které tomuto úkonu předcházelo, nebo jen jednotlivý úkon v něm, jakkoliv korigovat. Stěžovatel nemá po uzavření smlouvy na zakázku již žádnou pravomoc věcně přezkoumávat zadávací řízení a ukládat případné sankce (s výjimkou uložení sankce za porušení dříve uloženého zákazu uzavření smlouvy). Takový postup by byl nad rámec zákonem svěřené pravomoci stěžovateli a tedy nepřipustný.“ Desátý senát zdůraznil již uvedené a uzavřel, že „klíčovým momentem pro dohledovou činnost stěžovatele je právě moment uzavření smlouvy v zadávacím řízení. Po tomto okamžiku lze návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podat ve zcela výjimečných případech, které stanoví § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách (pouze v případech, kdy došlo k uzavření smlouvy bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení nebo k porušení zákazu uzavření smlouvy). V opačném případě by stát nepřiměřeně zasahoval do právní jistoty účastníků právních vztahů. V takové situaci se řízení o návrhu stává zjevně bezpředmětným, a proto je nutno ho v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavit.“

Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že v průběhu řízení před žalovaným byla uzavřena smlouva mezi zadavatelem a vybraným uchazečem obchodní korporací Siemens Aktiengesellschaft Österreich. Za této procesní situace s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nezbylo žalovanému než postupovat tak, že řízení o návrhu žalobce zastavil procesním postupem podle § 66 správního řádu.

Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není důvodná. Žalovaný jasně ozřejmil důvod pro zvolený procesní postup. Skutečnost, že s tímto postupem žalobce nesouhlasil, není důvodem pro konstatování, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud postačujícím důvodem je zjištění uzavření smlouvy mezi zadavatelem a vybraným uchazečem.

Nedůvodně žalobce namítal i nesprávný procesní postup žalovaného, který se neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Brně, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31Af 54/2012-443. Soud v předchozím rozhodnutí sice jasně zavázal žalovaného ke konkrétním úkonům, zejména doplnění skutkových zjištění, nicméně tento právní názor se vázal k situaci meritorního přezkumu návrhu žalobce. Zdejší soud zdůrazňuje, že je vázán v řízení před soudem uplatněnými žalobními námitkami. Pokud nikdo nevznesl námitku nesprávného procesního postupu (neboť logicky žalobce nebude namítat to, že řízení o jeho návrhu nebylo zastaveno), pak ani zdejší soud nemohl konstatovat toto procesní pochybení. Pokud ho ale žalovaný v navazujícím řízení odstranil a nepřistoupil k meritornímu přezkumu návrhu žalobce, tak nebyl prostor pro to, aby se žalovaný jakkoliv vypořádával s právním názorem zdejšího soudu. Skutečnost, že nedošlo ke změně skutkového stavu pro to, že k uzavření smlouvy došlo již před vydáním původního rozhodnutí žalovaného, na věci nic nemění. Soud zrušením předcházejícího rozhodnutí vrátil věc do stavu běžícího řízení a bylo na žalovaném, aby toto řízení procesně řádně dokončil. Nadto, pokud žalovaný tuto skutečnost v předcházejícím řízení ignoroval, jedná se sice o procesní pochybení, ale to bylo odstraněno jeho vlastní činností. Skutečnost, že toto pochybení již existovalo v původním řízení, nemůže odůvodnit to, že by docházelo k dalšímu vrstvení procesních chyb na straně žalovaného.

Dále žalobce namítal dotčení práva na poskytnutí právní ochrany, práva na spravedlivý proces a jeho legitimního očekávání, neboť napadené rozhodnutí je v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů. Je třeba zdůraznit, že řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele není jediným prostředkem, ve kterém může dojít k zhodnocení činnosti zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Jak opakovaně ve shora citovaných rozhodnutích zdůraznil Nejvyšší správní soud, tak obsahově ale pro žalobce uzavřením smlouvy ztrácí řízení o návrhu fakticky smysl, neboť nápravy případného defektního stavu se v něm nemůže dočkat. V rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43, Nejvyšší správní soud k možnosti dalšího postihu zadavatele veřejné zakázky uvedl, že *„Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“* V tomtéž rozsudku zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zrušení úkonu (rozhodnutí) zadavatele není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Nejedná se o odpovědnost státu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Zadávání veřejných zakázek totiž není výkonem veřejné moci, jde o civilní kontraktační proces modifikovaný zvláštními předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Odpovědnost zadavatele za škodu způsobenou dodavatelí či uchazeči o veřejnou zakázku je pak občanskoprávním odpovědnostním vztahem. Soudy rozhodující v občanském soudním řízení jsou pak kompetentní i k posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností zadavatele vyplývajících z právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, což je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti zadavatele za škodu. ... Ostatně je třeba zdůraznit, že civilní soudy rozhodující o žalobě na náhradu škody*

způsobené zadavatelem by závěrem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o pochybení zadavatele vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebyly vázány. Nejedná se totiž ani o rozhodnutí o osobním stavu ani o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (srov. § 135 odst. 1 občanského soudního řádu).“

Na základě uvedených závěru Nejvyššího správního soudu, které jsou použitelné i v nyní posuzované věci, má zdejší soud za to, že nedošlo napadeným rozhodnutím k porušení práva žalobce na poskytnutí právní ochrany a jeho práva na spravedlivý proces a ani se nejedná o rozhodnutí, které by bylo v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů.

Závěrem žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť smlouva, v důsledku jejíhož uzavření bylo řízení před žalovaným zastaveno pro bezpředmětnost, nemá být, dle jeho názoru, *de facto* smlouvou na plnění dotčené veřejné zakázky. Soud se neztotožnil ani s touto námitkou.

Pro soud je při posouzení této otázky klíčové, zda došlo k uzavření smlouvy v rámci zadané veřejné zakázky a zda uzavřením předmětné smlouvy došlo (alespoň z pohledu zadavatele) k naplnění zadaného předmětu veřejné zakázky. Žalobce vychází z toho, že v případě veřejné zakázky na dodání původně 16 kusů netrakčních komfortních jednotek pro dálkovou dopravu, došlo k nepřipustné podstatné změně smlouvy, díky které nedochází k plnění původního předmětu zakázky. Otázka změny předmětu veřejné zakázky však již byla předmětem samostatného přezkumu v řízení před soudem, neboť byla posuzována jak zdejším soudem (ve věci vedené pod sp. zn. 62Af 85/2014), tak i Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 26. 2. 2016, č. j. 7 As 287/2015-46, potvrdil zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, č. j. ÚOHS-R1/2014/VZ-19868/2014/320/LKo/PKI, a současně i výroků III. a IV. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2013, č. j. ÚOHS-S370/2012,S338/2013/VZ-24216/2013/521/GSt, kterými správní orgán I. stupně rozhodl, že se účastník řízení při zadávání veřejné zakázky „Rekonfigurace netrakčních komfortních jednotek pro dálkovou osobní přepravu“ dopustil správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 21 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, když předmětnou zakázku zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky ve smyslu ust. § 23 odst. 5 písm. b) citovaného zákona a tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel dne 28. 3. 2012 formou dodatku smlouvu na plnění veřejné zakázky. Podstatou rozhodnutí žalovaného v uvedené věci byl jeho závěr, že předmět veřejné zakázky na rekonfiguraci vlakových vozů je zcela odlišné plnění, než jaké bylo poptáváno v rámci původní veřejné zakázky (žalovaný dospěl k závěru, že byly požadovány změny u celého původního předmětu plnění, tj. u všech původně pořizovaných vlakových jednotek Railjet, přitom změny v rámci veřejné zakázky na rekonfiguraci jsou v takovém rozsahu a mají charakter natolik zásadní, že se jedná o zcela nové plnění, které se odlišuje od původního plnění v takové míře, že je svým obsahem nelze považovat za částečnou náhradu původního plnění předmětem veřejné zakázky na rekonfiguraci). Je zřejmé, že uvedená otázka, tj. změna původního předmětu veřejné zakázky, byla samostatným řízením jak před žalovaným, tak před správními soudy obou stupňů. Zároveň je zřejmé, že soudy neaprobovaly názor žalovaného, že se jednalo o zcela nové plnění. Soud má proto za to, že znovu otevírat tuto otázku v tomto řízení je zcela nadbytečné a odkazuje proto na závěry uvedené v citovaných

rozhodnutích senátu 62Af a sedmého senátu Nejvyššího správního soudu, zejména na závěr zdejšího soudu, dle kterého „žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávné aplikaci § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ na zjištěný skutkový stav. Za zjištěného skutkového stavu totiž žalovaný nemohl dovést, že žalobce nebyl oprávněn „Dodatek č. 1 ke Smlouvě o výrobě, uvedení do provozu a dodávce souprav Viaggio Comfort společnosti České dráhy, a.s.“ ze dne 28.3.2012 uzavřít v režimu § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ z důvodu nesplnění třetí ze čtyř podmínek tam uvedených, tj. že plnění, jež mělo být po uzavření uvedeného dodatku oproti plnění podle původní smlouvy dodáno, není dodatečnou dodávkou, jež by představovala částečnou náhradu původní dodávky nebo rozšíření stávajícího rozsahu dodávky (podle původní smlouvy). Nemůže tedy obstát závěr žalovaného, podle kterého se žalobce při zadávání veřejné zakázky na rekonfiguraci dopustil správního deliktu tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když zakázku na rekonfiguraci zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ. Zdejší soud se v této otázce v zásadě ztotožnil s nosnou argumentací žalobce, kterou zastával v průběhu správního řízení před žalovaným i nyní v řízení o žalobě před zdejším soudem.“ I závěrečnou žalobní námitku proto soud považuje za nedůvodnou.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová